

ΣΟΥΖΑΝ ΚΟΛΙΝΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ
ΑΠΟ 100 ΕΚΑΤ.
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

....
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 56 ΧΩΡΕΣ

....
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ
ΚΟΤΣΥΦΟΚΙΣΣΑ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MOCKINGJAY
Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγώνες πείνας 3 – Κοτσουφόμιασα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Suzanne Collins
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

© Suzanne Collins, 2010
Εικόνα εξωφύλλου: original Mockingjay artwork by Tim O'Brien.
Adapted by Scholastic UK
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Πλατύπους, 2010
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Φεβρουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2279-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2280-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΟΥΖΑΝ ΚΟΛΙΝΣ

ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ
ΚΟΤΣΥΦΟΚΙΣΣΑ
ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά

Για τον Καπ, τον Τσάρλι και την Ίξαμπελ

ΜΕΡΟΣ Ι

ΟΙ ΣΤΑΧΤΕΣ

1

Χαμηλώνω το βλέμμα στα παπούτσια μου, παρακολουθώντας ένα λεπτό στρώμα στάχτης να κατακάθεται πάνω στο φθαρμένο δέρμα. Εδώ βρισκόταν το κρεβάτι που μοιραζόμουν με την αδελφή μου, την Πριμ. Εκεί ήταν το τραπέζι της κουζίνας. Τα τούβλα της καμινάδας, η οποία κατέρρευσε σχηματίζοντας μια μαυρισμένη στοίβα, παρέχουν ένα σημείο αναφοράς για το υπόλοιπο σπίτι. Πώς αλλιώς θα κατάφερα να προσανατολιστώ μέσα σ' αυτή την γκριζα θάλασσα;

Δεν έχει απομείνει σχεδόν τίποτα από την Περιοχή 12. Πριν από έναν μήνα, οι βόμβες της Κάπιτολ αφάνισαν τα σπίτια των φτωχών ανθρακωρύχων στη Ραφή, τα μαγαζιά στην πόλη, ακόμη και το Κτίριο της Δικαιοσύνης. Το μοναδικό μέρος που γλίτωσε από την αποτέφρωση ήταν το Χωριό του Νικητή. Δεν ξέρω γιατί ακριβώς. Ίσως για να υπάρχει ένα μέρος της προκοπής να μείνει όποιος αναγκαζόταν να έρθει εδώ για να διεκπεραιώσει κάποια δουλειά της Κάπιτολ. Κάποιος ρεπόρτερ. Μια επιτροπή αξιολόγησης της κατάστασης των ανθρακωρυχείων. Μια ομάδα Ειρηνοποιών που θα έρθει να ελέγξει για τυχόν επιστροφή προσφύγων.

Όμως δεν επιστρέφει κανείς εκτός από εμένα. Αλλά και εγώ επέστρεψα μόνο για μια σύντομη επίσκεψη. Οι αρχές στην Περιοχή 13 διαφωνούσαν στην απόφασή μου να γυρίσω. Τη θεώρησαν ένα δαπανηρό και άσκοπο εγχείρημα, δεδομένου ότι τουλάχιστον μια ντουζίνα αδέρφα χόβερκκραφτ διαγράφουν κύκλους στον ουρανό για την προστασία μου χωρίς να έχουν να κερδί-

σουν κάποια πληροφορία. Έπρεπε να τη δω, όμως. Τόσο πολύ, ώστε ήταν ένας από τους όρους μου για να συνεργαστώ στα σχέδιά τους.

Στο τέλος, ο Πλούταρχος Χέβενσμιπ, ο Επικεφαλής Διοργανωτής που είχε οργανώσει τους επαναστάτες στην Κάπιτολ, σήκωσε τα χέρια ψηλά.

«Αφήστε τη να πάει. Καλύτερα να χάσουμε μια μέρα παρά άλλον έναν μήνα. Ίσως μια μικρή περιήγηση στη Δώδεκα να είναι αυτό ακριβώς που χρειάζεται για να πειστεί ότι είμαστε στην ίδια πλευρά».

Στην ίδια πλευρά. Ένας πόνος σουβλίζει τον αριστερό μου κρόταφο και τον πιέζω με το χέρι μου. Στο σημείο ακριβώς όπου με χτύπησε η Τζοάνα Μείσον με το καρούλι του σώματος. Οι αναμνήσεις σχηματίζουν μια δίνη καθώς προσπαθώ να ξεχωρίσω τι είναι αληθινό και τι ψεύτικο. Ποια σειρά γεγονότων με οδήγησε να στέκομαι στα ερείπια της πόλης μου; Δυσκολεύομαι επειδή οι επιπτώσεις της διάσεισης που μου προκάλεσε η Τζοάνα δεν έχουν υποχωρήσει τελείως και οι σκέψεις μου έχουν ακόμη την τάση να μπερδεύονται. Επίσης, τα φάρμακα που χρησιμοποιήσαν για να ελέγξουν τον πόνο μου και τη διάθεσή μου μερικές φορές με κάνουν να βλέπω διάφορα. Υποθέτω. Ακόμη δεν είμαι απολύτως πεπεισμένη ότι είχα παραισθήσεις τη νύχτα που το πάτωμα του δωματίου μου στο νοσοκομείο μεταμορφώθηκε σε ένα χαλί από φίδια που συστρέφονταν.

Χρησιμοποιώ μια τεχνική που πρότεινε ένας από τους γιατρούς. Ξεκινάω με τα πιο απλά πράγματα που ξέρω ότι είναι αληθινά και συνεχίζω με τα πιο περίπλοκα. Η λίστα αρχίζει να ξετυλίγεται στο κεφάλι μου.

Το όνομά μου είναι Κάντις Έβερντιν. Είμαι δεκαεπτά ετών. Το σπίτι μου είναι η Περιοχή 12. Ήμουν στους Αγώνες Πείνας. Δραπέτευσα. Η Κάπιτολ με μισεί. Πήραν αιχμάλωτο τον Πίτα. Θεωρείται νεκρός. Πιθανότατα είναι νεκρός. Μάλλον είναι καλύτερα να είναι νεκρός...

«Κάντις, να έρθω κάτω;» Η φωνή του καλύτερού μου φίλου,

του Γκέιλ, φτάνει στ' αυτιά μου από τ' ακουστικά που επέμεναν οι επαναστάτες να φορέσω. Είναι στο χόβερκραφτ και με παρακολουθεί προσεκτικά, έτοιμος να ορμήσει αν κάτι πάει στραβά. Συνειδητοποιώ ότι τώρα κάθομαι στις φτέρνες μου, με τους αγκώνες να στηρίζονται στους μηρούς μου και τα χέρια μου να σφίγγουν το κεφάλι μου. Πρέπει να δείχνω σαν να βρίσκομαι στο χείλος νευρικού κλονισμού. Αυτό δεν μπορεί να γίνει. Όχι τώρα που επιτέλους μου κόβουν τα φάρμακα.

Σηκώνομαι και με μια κίνηση του χεριού μου απορρίπτω την πρότασή του.

«Όχι. Είμαι καλά». Για να επιβεβαιώσω τα λεγόμενά μου, αρχίζω να απομακρύνομαι από το παλιό μου σπίτι και να κατευθύνομαι προς την πόλη. Ο Γκέιλ ζήτησε να κατέβει στη 12 μαζί μου, αλλά δεν επέμεινε όταν αρνήθηκα την παρέα του. Καταλαβαίνει ότι σήμερα δε θέλω κανέναν μαζί μου. Ούτε καν εκείνον. Υπάρχουν κάποιοι περίπατοι που πρέπει να κάνεις μόνος σου.

Το καλοκαίρι είναι απίστευτα καυτό και ξηρό. Δεν έχει πέσει καθόλου βροχή για να διαλύσει τις στοίβες της στάχτης που άφησε πίσω της η επίθεση. Μετατοπίζονται εδώ κι εκεί ως αντίδραση στις πατημασιές μου. Δεν υπάρχει αεράκι για να τις σκορπίσει. Έχω τα μάτια μου καρφωμένα στο σημείο που θυμάμαι ότι ήταν ο δρόμος, επειδή, όταν προσγειώθηκα αρχικά στο Λιβάδι, δεν ήμουν προσεκτική και πάτησα πάνω σε μια πέτρα. Μόνο που δεν ήταν πέτρα – ήταν το κρανίο κάποιου. Κατρακύλησε και ακινητοποιήθηκε με το πρόσωπο προς τα επάνω και για πολλή ώρα δεν μπορούσα να σταματήσω να κοιτάζω τα δόντια, να αναρωτιέμαι ποιανού ήταν, να σκέφτομαι ότι και τα δικά μου έτσι θα έδειχναν σε παρόμοιες συνθήκες.

Μένω στον δρόμο από συνήθεια, αλλά είναι κακή επιλογή, επειδή είναι γεμάτη με τα πτώματα εκείνων που προσπάθησαν να δραπετεύσουν. Κάποιοι απανθρακώθηκαν τελείως. Άλλοι όμως, που μάλλον πέθαναν από τον καπνό, γλίτωσαν από τις φλόγες και τώρα κείτονται σε διάφορους βαθμούς αποσύνθεσης

αναδίδοντας μια δυσοσμία, κουφάρια για τα νεκροφάγα πουλιά, καλυμμένα με μύγες. *Σας σκότωσα, σκέφτομαι καθώς προσπερνάω μια στοίβα. Κι εσάς. Κι εσάς.*

Επειδή αυτό έκανα. Το βέλος μου, που σημάδεψε τη σχισμή του μαγνητικού πεδίου γύρω από την αρένα, ήταν εκείνο που προκάλεσε αυτή την καταγίδα αντιποίνων. Εκείνο που βύθισε ολόκληρη τη χώρα της Πάνεμ στο χάος.

Μέσα στο κεφάλι μου ακούω τα λόγια του Προέδρου Σνόου όπως τα διατύπωσε το πρωινό που θα ξεκινούσα την Περιοδεία της Νίκης μου. *Η Κάτινς Έβερντιν, το φλεγόμενο κορίτσι, άναψε μια σπίθα, που, αν την αφήσουμε, μπορεί να εξελιχθεί σε μια κόλαση που θα καταστρέψει την Πάνεμ.* Όπως αποδείχτηκε, δεν ήταν ούτε υπερβολικός ούτε προσπαθούσε απλώς να με φοβίσει. Ίσως δοκίμαζε στ' αλήθεια να επιστρατεύσει τη βοήθειά μου. Όμως, είχα ήδη θέσει σε κίνηση κάτι που δεν είχα την ικανότητα να ελέγξω.

Καίνε. Ακόμη καίνε, σκέφτομαι μουνδιασμένα. Στο βάθος, οι φωτιές στα ανθρακωρυχεία ξερνάνε μαύρο καπνό. Όμως, δεν έχει απομείνει κανείς για να νοιαστεί. Περισσότεροι από το ενενήντα τοις εκατό του πληθυσμού της περιοχής είναι νεκροί. Οι περίπου οχτακόσιοι που έχουν απομείνει είναι πρόσφυγες στην Περιοχή 13 – κάτι που, κατά τη γνώμη μου, είναι ίδιο με το να μείνουν για πάντα άστεγοι.

Το ξέρω ότι δε θα έπρεπε να το σκέφτομαι αυτό· το ξέρω ότι θα έπρεπε να νιώθω ευγνωμοσύνη για τον τρόπο με τον οποίο μας υποδέχτηκαν. Άρρωστους, τραυματισμένους, πεινασμένους και με άδεια χέρια. Ωστόσο, δεν μπορώ να παραβλέψω το γεγονός ότι η Περιοχή 13 έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην καταστροφή της 12. Αυτό δε με απαλλάσσει από την ενοχή – υπάρχει άφθονη ενοχή για όλους. Αλλά χωρίς εκείνους δε θα ήμουν μέλος μιας ευρύτερης συνωμοσίας για την ανατροπή της Κάπιτολ ούτε θα είχα τα μέσα για να το κάνω.

Οι πολίτες της Περιοχής 12 δεν είχαν δικό τους οργανωμένο κίνημα αντίστασης. Δεν είχαν λόγο σε τίποτα από όλα αυτά. Εί-

χαν απλώς την ατυχία να έχουν εμένα. Κάποιοι από τους επιζησάντες, όμως, πιστεύουν ότι είναι τυχεροί που επιτέλους απελευθερώθηκαν από την Περιοχή 12. Που γλίτωσαν από τη μόνη πείνα και την καταπίεση, τα επικίνδυνα ανθρακωρυχεία, το μασιγίο του τελευταίου Επικεφαλής Ειρηνοποιού μας, Ρωμύλου Θρεντ. Το ότι έχουν ένα νέο σπίτι μοιάζει με θαύμα αφού, μέχρι πριν από λίγο καιρό, δε γνωρίζαμε καν για την ύπαρξη της Περιοχής 13.

Τα εύσημα για την απόδραση των επιζησάντων αποδοθήκαν δίκαια στον Γκέιλ, αν και δεν είναι πρόθυμος να τα δεχτεί. Από τη στιγμή που τα Εικοσιπεντάχρονα της Καταστολής τελείωσαν –από τη στιγμή που με πήραν από την αρένα– το ηλεκτρικό ρεύμα στην Περιοχή 12 κόπηκε, οι τηλεοράσεις μαύρισαν και στη Ραφή απλώθηκε τέτοια σιωπή, που ο ένας μπορούσε να ακούσει το καρδιοχτύπι του άλλου. Κανείς δεν έκανε τίποτα για να διαμαρτυρηθεί ή για να γιορτάσει για αυτά που συνέβησαν στην αρένα. Ωστόσο, μέσα σε δεκαπέντε λεπτά, ο ουρανός γέμισε ελικόπτερα και οι βόμβες άρχισαν να πέφτουν βροχή.

Ο Γκέιλ ήταν εκείνος που σκέφτηκε το Λιβάδι, ένα από τα λίγα μέρη που δεν ήταν γεμάτο με παλιά ξύλινα σπίτια ποτισμένα με καρβουνόσκονη. Οδήγησε όσους μπόρεσε προς εκείνη την κατεύθυνση, μεταξύ των οποίων τη μητέρα μου και την Πριμ. Συγκρότησε την ομάδα που έριξε τον φράχτη –τώρα δεν ήταν παρά ένα ακίνδυνο εμπόδιο από συρματοπλέγμα, καθώς το ηλεκτρικό ρεύμα είχε κοπεί– και οδήγησε τον κόσμο στο δάσος. Τους πήγε στο μοναδικό μέρος που μπορούσε να σκεφτεί, τη λίμνη που μου είχε δείξει ο πατέρας μου όταν ήμουν μικρή. Και από εκεί παρακολούθησαν τις μακρινές φλόγες να καταβροχθίζουν όλα όσα γνώριζαν στον κόσμο.

Την αυγή τα βομβαρδιστικά είχαν πλέον φύγει, οι φλόγες ήταν έτοιμες να σβήσουν, όσοι είχαν ξεμείνει πίσω ενώθηκαν με τους άλλους. Η μητέρα μου και η Πριμ έστησαν ένα μικρό νοσοκομείο για τους τραυματισμένους και προσπάθησαν να τους φροντίσουν με ό,τι μπορούσαν να συλλέξουν από το δάσος. Ο

Γκέιλ είχε δύο τόξα με τα βέλη τους, ένα κυνηγετικό μαχαίρι, ένα δίχτυ ψαρέματος και περισσότερους από οχτακόσιους τρομοκρατημένους ανθρώπους να ταΐσει. Με τη βοήθεια όσων ήταν αρτιμελείς, τα έφεραν βόλτα για τρεις μέρες. Τότε ήταν που έφτασαν απροσδόκητα τα χόβερκραφτ για να τους μεταφέρουν στην Περιοχή 13, όπου υπήρχαν υπεραρκετοί καθαροί, λευκοί θάλαμοι, άφθονα ρούχα και τρία γεύματα τη μέρα. Οι θάλαμοι είχαν το μειονέκτημα ότι ήταν υπόγειοι, όλα τα ρούχα ήταν ίδια και το φαγητό ήταν σχετικά άνοστο, αλλά για τους πρόσφυγες της 12 αυτά ήταν ασημαντα. Ήταν ασφαλείς. Κάποιος τους νοιαζόταν. Ήταν ζωντανοί και τους υποδέχτηκαν με ενθουσιασμό.

Αυτός ο ενθουσιασμός ερμηνεύτηκε ως καλοσύνη. Αλλά ένας άντρας που ονομάζεται Ντάλτον, ένας πρόσφυγας από την Περιοχή 10 που είχε φτάσει στη 13 με τα πόδια πριν από μερικά χρόνια, μου εμπιστεύτηκε το πραγματικό κίνητρο.

«Σε χρειάζονται. Με χρειάζονται. Μας χρειάζονται όλους. Πριν από λίγο καιρό, ξέσπασε μια επιδημία ευλογιάς που σκότωσε έναν σωρό από δαύτους και άφησε πολύ περισσότερους στείρους. Καινούργια ζώα αναπαραγωγής. Έτσι μας βλέπουν». Όταν ήταν στη 10, είχε δουλέψει σε μία από εκείνες τις φάρμες με βόδια, διατηρώντας τη γενετική ποικιλομορφία του κοπαδιού με την εμφύτευση κατεψυγμένων εμβρύων αγελάδων. Το πιθανότερο είναι ότι είχε δίκιο για τη 13, επειδή δε φαίνεται να υπάρχουν και πολλά παιδιά. Ε, και λοιπόν; Δε μας έχουν βάλει σε μαντριά, μας εκπαιδεύουν για δουλειά, τα παιδιά μορφώνονται. Σε εκείνα που είναι πάνω από δεκατέσσερα έχουν δοθεί κατώτεροι στρατιωτικοί βαθμοί και τους απευθύνονται με σεβασμό προσφωνώντας τα «Στρατιώτη». Οι αρχές της 13 έδωσαν αυτόματως υπηκοότητα σε κάθε πρόσφυγα.

Κι όμως, τους μισώ. Αλλά, βέβαια, τώρα μισώ σχεδόν τους πάντες. Και περισσότερο από όλους τον εαυτό μου.

Η επιφάνεια κάτω από τα πόδια μου σκληραίνει και κάτω από το χαλί της στάχτης αισθάνομαι τις πλάκες της πλατείας. Γύρω από την περίμετρο έχει σχηματιστεί ένας κύκλος από ερεϊ-

πια εκεί όπου βρίσκονταν τα καταστήματα. Ένας σωρός από μαυρισμένα μπάζα έχει αντικαταστήσει το Κτίριο της Δικαιοσύνης. Περιπατώ στο σημείο όπου βρισκόταν το ζαχαροπλαστείο της οικογένειας του Πίτα. Δεν έχει μείνει τίποτα εκτός από τη λιωμένη άμορφη μάζα του φούρνου. Οι γονείς του Πίτα, τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια του – κανείς τους δεν κατάφερε να φτάσει στη 13. Λιγότεροι από μια ντουζίνα από εκείνους που θεωρούνταν οι ευκατάστατοι της Περιοχής 12 γλίτωσαν από τη φωτιά. Δεν είχε απομείνει τίποτα στον Πίτα για να επιστρέψει ούτως ή άλλως. Εκτός από εμένα...

Οπισθοχωρώ από το ζαχαροπλαστείο και πέφτω πάνω σε κάτι, χάνω την ισορροπία μου και βρίσκομαι καθισμένη σε ένα μεγάλο κομμάτι μετάλλου που έχει ζεσταθεί από τον ήλιο. Προσπαθώ να φανταστώ τι μπορεί να ήταν, μετά θυμάμαι τις πρόσφατες ανακαινίσεις που είχε κάνει ο Θρεντ στην πλατεία. Πάσσαλοι, στύλοι για μασιγόμα και αυτό, τα απομεινάρια της αγχόνης. Άσχημο. Αυτό είναι άσχημο. Επαναφέρει τον χείμαρρο των εικόνων που με βασανίζουν, είτε είμαι κοιμισμένη είτε ξύπνια. Να βασανίζουν τον Πίτα –να τον πνίγουν, να τον καίνε, να τον ξεσκίζουν, να του κάνουν ηλεκτροσόκ, να τον ακρωτηριάζουν, να τον δέρνουν– καθώς η Κάπιτολ προσπαθεί να πάρει πληροφορίες για μια επανάσταση την οποία εκείνος δε γνωρίζει. Κλείνω σφιχτά τα μάτια μου και προσπαθώ να διασχίσω εκατοντάδες μίλια, να στείλω τις σκέψεις μου στο μυαλό του, να του πω ότι δεν είναι μόνος. Είναι, όμως. Και δεν μπορώ να τον βοηθήσω.

Τρέχω. Φεύγω από την πλατεία και πηγαίνω στο μοναδικό μέρος που δεν κατέστρεψε η φωτιά. Περινάω τα ερείπια του σπιτιού του δημάρχου, όπου ζούσε η φίλη μου η Ματζ. Δεν έχω μάθει τίποτα για εκείνη ή την οικογένειά της. Τους μετέφεραν στην Κάπιτολ λόγω της θέσης του πατέρα της ή τους εγκατέλειψαν στις φλόγες; Στάχτες σηκώνονται γύρω μου και τραβάω το στρίφωμα της μπλούζας μου πάνω στο στόμα μου. Αυτό που απειλεί να με πνίξει δεν είναι το τι αναπνέω, αλλά το ποιον.

Το χορτάρι είναι καψαλισμένο και το γκριζό χιόνι έπεσε κι εδώ, αλλά τα δώδεκα όμορφα σπίτια του Χωριού του Νικητή είναι άθικτα. Ορμάω μέσα στο σπίτι όπου έζησα τον τελευταίο χρόνο, κλείνω με δύναμη την πόρτα και ακουμπάω την πλάτη μου επάνω της. Το σπίτι φαίνεται ανέγγιχτο. Καθαρό. Ανατριχιαστικά σιωπηλό. Γιατί γύρισα στη 12; Πώς μπορεί αυτή η επίσκεψη να με βοηθήσει να απαντήσω στην ερώτηση από την οποία δεν μπορώ να ξεφύγω;

«Τι θα κάνω;» ψιθυρίζω στους τοίχους. Επειδή πραγματικά δεν ξέρω.

Οι άλλοι συνεχώς μου μιλούν, μιλούν, μιλούν, μιλούν. Ο Πλούταρχος Χέβενσμπι. Η μεθοδική βοηθός του, Φουλβία Κάρντιου. Ένα μάτσο ηγέτες της περιοχής. Αξιωματούχοι του στρατού. Αλλά όχι η Άλμα Κόιν, η πρόεδρος της 13, η οποία απλώς παρακολουθεί. Είναι γύρω στα πενήντα, με γκριζα μαλλιά που πέφτουν ολόισια στους ώμους της. Με συναρπάζουν κάπως τα μαλλιά της, καθώς είναι τόσο ομοιόμορφα, δίχως την παραμικρή ατέλεια, χωρίς να πετάει ούτε μια τούφα, χωρίς καθόλου ψαλίδα στις άκρες. Τα μάτια της είναι γκριζα, αλλά όχι όπως εκείνα των κατοίκων της Ραφής. Είναι πολύ ανοιχτόχρωμα, λες και το χρώμα έχει ξεπλυθεί. Το χρώμα εκείνου του λασπόχιου που εύχεσαι να λιώσει.

Αυτό που θέλουν είναι να αναλάβω τον ρόλο που έχουν σχεδιάσει για μένα. Το σύμβολο της επανάστασης. Την Κοτσουφόκισσα. Αυτά που έκανα στο παρελθόν δεν είναι αρκετά, όταν αφήφησα την Κάπιτολ στους Αγώνες προσφέροντας ένα σημείο συσπείρωσης. Τώρα πρέπει να γίνω η ηγέτης, το πρόσωπο, η φωνή, η ενσάρκωση της επανάστασης. Το πρόσωπο στο οποίο οι περιοχές –οι περισσότερες από τις οποίες βρίσκονται τώρα σε ανοιχτό πόλεμο με την Κάπιτολ– θα μπορούν να βασίζονται ότι θα ανοίξει τον δρόμο προς τη νίκη. Δεν είναι ανάγκη να το κάνω μόνη. Έχουν μια ολόκληρη ομάδα ανθρώπων για να με φτιάχνει, να με ντύνει, να γράφει τις ομιλίες μου, να οργανώνει τις εμφανίσεις μου –λες και αυτό δεν ακούγεται τρομακτικά οι-

κείο– και το μόνο που έχω να κάνω εγώ είναι να παίζω τον ρόλο μου. Κάποιες φορές τούς ακούω και άλλες παρακολουθώ την τέλεια γραμμή των μαλλιών της Κόιν και προσπαθώ να καταλάβω αν είναι περούκα. Στο τέλος, βγαίνω από το δωμάτιο επειδή αρχίζει να πονάει το κεφάλι μου ή είναι η ώρα του φαγητού ή, αν δε βγω στην επιφάνεια, ίσως να αρχίσω να ουρλιάζω. Δεν κάνω τον κόπο να πω τίποτα. Απλώς σηκώνομαι και φεύγω.

Χθες το απόγευμα, καθώς η πόρτα έκλεινε πίσω μου, άκουσα την Κόιν να λέει: «Σας το είπα ότι πρώτα έπρεπε να σώσουμε το αγόρι». Εννοεί τον Πίτα. Συμφωνούσα απολύτως. Εκείνος θα γινόταν ένα εξαιρετικό φερέφωνο.

Αντίθετα, ποια ψάρεψαν από την αρένα; Εμένα, που δε συνεργάζομαι. Τον Μπίτι, έναν ηλικιωμένο εφευρέτη από την 3, τον οποίο βλέπω σπάνια επειδή από τη στιγμή που μπόρεσε να σηκωθεί στο κρεβάτι τον τοποθέτησαν στον σχεδιασμό όπλων. Στην κυριολεξία, μετέφεραν το νοσοκομειακό του κρεβάτι σε κάποια άκρως απόρρητη περιοχή και τώρα εμφανίζεται σπάνια στα γεύματα. Είναι πολύ έξυπνος και πολύ πρόθυμος να βοηθήσει στον αγώνα, αλλά δεν είναι φτιαγμένος για να ξεσηκώνει τα πλήθη. Και είναι και ο Φίνικ Οντέρ, το σύμβολο του σεξ από την περιοχή του ψαρέματος, ο οποίος κράτησε τον Πίτα ζωντανό στην αρένα όταν εγώ δεν μπορούσα. Θέλουν να μεταμορφώσουν και τον Φίνικ σε επαναστατικό ηγέτη, αλλά πρώτα πρέπει να καταφέρουν να τον κρατήσουν ξύπνιο για περισσότερα από πέντε λεπτά. Ακόμη κι όταν έχει τις αισθήσεις του, πρέπει να του επαναλαμβάνεις τα πάντα τρεις φορές για να τα συλλάβει ο εγκέφαλός του. Οι γιατροί λένε ότι είναι από το ηλεκτροσόκ που δέχτηκε στην αρένα, αλλά εγώ ξέρω ότι είναι πολύ πιο περίπλοκο από αυτό. Ξέρω ότι ο Φίνικ δεν μπορεί να συγκεντρωθεί σε τίποτα στη 13 επειδή προσπαθεί πολύ σκληρά να καταλάβει τι συμβαίνει στην Κάπιτολ στην Άνι, στο τρελό κορίτσι από την περιοχή του που είναι το μοναδικό άτομο που αγαπάει στον κόσμο.

Παρά τις σοβαρές επιφυλάξεις μου, δεν μπορούσα παρά να

συγχωρήσω τον Φίνικ για τον ρόλο που έπαιξε στη συνωμοσία που με οδήγησε εδώ. Εκείνος, τουλάχιστον, ξέρει τι περνάω. Και χρειάζεται να έχεις πολλή ενέργεια για να μείνεις θυμωμένος με κάποιον που κλαίει τόσο πολύ.

Περπατάω στο ισόγειο με ελαφρά βήματα, διατάζοντας να κάνουν τον παραμικρό θόρυβο. Παίρνω μερικά αναμνηστικά: μια φωτογραφία των γονιών μου από την ημέρα του γάμου τους, μια μπλε κορδέλα μαλλιών για την Πριμ, το οικογενειακό λεύκωμα των ιατρικών και εδώδιμων φυτών. Το βιβλίο ανοίγει σε μια σελίδα με κίτρινα λουλούδια και το κλείνω γρήγορα επειδή εκείνο που τα ζωγράφισε ήταν το πινέλο του Πίτα.

Τι θα κάνω;

Έχει νόημα να κάνω το στιδήποτε; Η μητέρα μου, η αδελφή μου και η οικογένεια του Γκέιλ είναι επιτέλους ασφαλείς. Όσο για την υπόλοιπη 12, οι άνθρωποι είτε είναι νεκροί, πράγμα μη αναστρέψιμο, είτε είναι προστατευμένοι στη 13. Έτσι, μένουν οι επαναστάτες στις περιοχές. Φυσικά, μισώ την Κάπιτολ, αλλά δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι αν γίνω η Κοτσυφόκισσα θα φανώ χρήσιμη σ' εκείνους που θέλουν να την ανατρέψουν. Πώς μπορώ να βοηθήσω τις περιοχές όταν η κάθε μου κίνηση καταλήγει στον πόνο και τον θάνατο; Ο ηλικιωμένος άντρας που πυροβολήθηκε στην Περιοχή 11 επειδή σφύριζε. Τα σκληρά μέτρα που επιβλήθηκαν στη 12 όταν έσπευσα να παρέμβω στο μαστίγωμα του Γκέιλ. Ο στιλίστας μου, ο Σίνα, που είδα να τον σέρνουν αιμόφυρτο και αναίσθητο έξω από την Αίθουσα Εκκίνησης πριν από τους Αγώνες. Οι πηγές του Πλούταρχου πιστεύουν ότι τον σκότωσαν κατά τη διάρκεια της ανάκρισης. Ο ιδιοφυής, αινιγματικός, αξιαγάπητος Σίνα είναι νεκρός εξαιτίας μου. Διώχνω τη σκέψη επειδή είναι τόσο ανυπόφορα επίπονη, ώστε κινδυνεύω να χάσω την εύθραυστη επαφή μου με την πραγματικότητα.

Τι θα κάνω;

Αν γίνω η Κοτσυφόκισσα... θα μπορούσε το καλό που θα έκανα να αντισταθμίσει τη ζημιά; Ποιον μπορώ να εμπιστευτώ να

απαντήσει σε αυτή την ερώτηση; Σίγουρα όχι εκείνους στη 13. Ορκίζομαι ότι, τώρα που η οικογένειά μου και η οικογένεια του Γκέιλ δεν κινδυνεύουν, θα μπορούσα να το σκάσω. Μόνο που υπάρχει μια μισοτελειωμένη δουλειά. Ο Πίτα. Αν ήξερα σίγουρα ότι ήταν νεκρός, θα μπορούσα να εξαφανιστώ στο δάσος και να μην κοιτάξω ποτέ πίσω μου. Αλλά ως τότε είμαι παγιδευμένη.

Γυρίζω απότομα στον ήχο ενός συρίγματος. Στην πόρτα της κουζίνας, με την πλάτη κυρτωμένη, τ' αυτιά κολλημένα στο κεφάλι, βρίσκεται ο πιο άσχημος γάτος του κόσμου.

«Μπάτερκαπ», λέω. Χιλιάδες άνθρωποι είναι νεκροί, αλλά αυτός επιβίωσε και μάλιστα δείχνει και καλοταϊσμένος. Με τι; Μπαινοβγαίνει στο σπίτι από ένα παράθυρο που αφήναμε πάντα μισάνοιχτο στο κελάρι. Θα πρέπει να έτρωγε αρουραίους. Αρνούμαι να σκεφτώ την εναλλακτική. Κάθομαι στις φτέρνες μου και απλώνω το χέρι μου. «Έλα εδώ, αγόρι μου». Με τίποτα. Είναι θυμωμένος επειδή τον εγκαταλείψαμε. Άλλωστε, δεν του προσφέρω φαγητό και η ικανότητά μου να του παρέχω αποφάγια ήταν πάντα ο μοναδικός μου τρόπος να τον καλοπιάνω. Για λίγο καιρό, όταν συναντιόμασταν στο παλιό σπίτι επειδή αντιπαθούσαμε και οι δυο αυτό το καινούργιο, ένιωθα ότι είχαμε δεθεί λίγο. Είναι προφανές ότι αυτό τελείωσε. Ανοιγοκλείνει εκείνα τα άσχημα κίτρινα μάτια. «Θέλεις να δεις την Πριμ;» ρωτάω. Το όνομά της τραβάει την προσοχή του. Εκτός από το δικό του, είναι η μοναδική λέξη που σημαίνει κάτι γι' αυτόν. Αφήνει ένα σκουριασμένο νιαούρισμα και με πλησιάζει. Τον σηκώνω, χαϊδεύοντας τη γούνα του, μετά πηγαίνω στο ντουλάπι, ξεθάβω την τσάντα που χρησιμοποιούσα στο κυνήγι και τον βάζω μέσα. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να μπορέσω να τον μεταφέρω στο χόβερκκραφτ και σημαίνει πάρα πολλά για την αδελφή μου. Η κατσίκά της, η Λαίδη, ένα ζώο που έχει πραγματική αξία, δυστυχώς δεν έχει κάνει την εμφάνισή της.

Στ' ακουστικά μου, ακούω τη φωνή του Γκέιλ να μου λέει ότι πρέπει να επιστρέψουμε. Αλλά η κυνηγετική τσάντα μου υπενθύμισε άλλο ένα πράγμα που θέλω. Κρεμάω το λουρί της τσά-

ντας στην πλάτη μιας καρτέκλας και ανεβαίνω τρέχοντας τα σκαλιά προς την κρεβατοκάμαρά μου. Μέσα στην ντουλάπα κρέμεται το κυνηγετικό σακάκι του πατέρα μου. Πριν από την Καταστολή, το έφερα εδώ από το παλιό σπίτι, πιστεύοντας ότι ίσως να προσέφερε παρηγοριά στη μητέρα και στην αδελφή μου όταν θα πέθαινα. Ευτυχώς, γιατί τώρα θα είχε γίνει στάχτη.

Το μαλακό δέρμα μου προσφέρει ανακούφιση και για μια στιγμή οι αναμνήσεις των ωρών που πέρασα τυλιγμένη με αυτό με βοηθούν να ηρεμήσω. Μετά, ανεξήγητα, οι παλάμες μου αρχίζουν να ιδρώνουν. Μια παράξενη αίσθηση απλώνεται στον σβέρο μου. Γυρίζω για να κοιτάξω το δωμάτιο και το βρίσκω άδειο. Συγυρισμένο. Τα πάντα στη θέση τους. Δεν ακούστηκε κάποιος ήχος για να με πανικοβάλλει. Τι ήταν, λοιπόν;

Η μύτη μου ζαρώνει. Είναι η μυρωδιά. Βαριά και τεχνητή. Διακρίνω κάτι λευκό σε ένα βάζο με αποξηραμένα λουλούδια πάνω στη συρταριέρα μου. Το πλησιάζω επιφυλακτικά. Εκεί, σχεδόν κρυμμένο από τα διατηρημένα ξαδέλφια του, βρίσκεται ένα φρέσκο λευκό τριαντάφυλλο. Τέλειο. Μέχρι και το τελευταίο αγκάθι, το τελευταίο μεταξένιο πέταλο.

Και ξέρω αμέσως ποιος μου το έστειλε.

Ο Πρόεδρος Σνόου.

Όταν με πιάνει αναγούλα από τη μυρωδιά, οπισθοχωρώ και φεύγω. Πόσο καιρό είναι εδώ; Μία μέρα; Μία ώρα; Οι επαναστάτες έκαναν έλεγχο ασφαλείας στο Χωριό του Νικητή πριν μου δώσουν την άδεια να έρθω εδώ, ψάχνοντας για εκρηκτικά, κοριούς, οτιδήποτε ασυνήθιστο. Αλλά ίσως το τριαντάφυλλο να μην ήταν κάτι αξιόλογο για εκείνους. Μόνο για μένα.

Στο ισόγειο, τραβάω την κυνηγετική τσάντα από την καρτέκλα, χτυπώντας τη στο πάτωμα μέχρι που θυμάμαι ότι μέσα της βρίσκεται ο γάτος. Στο γρασίδι, κάνω φρενιασμένα νοήματα στο χόβερκραφτ ενώ ο Μπάτερκαπ σφαδάζει. Τον χτυπάω με τον αγκώνα μου, αλλά αυτό τον εξοργίζει. Εμφανίζεται ένα χόβερκραφτ και ρίχνει μια σκάλα. Σκαρφαλώνω επάνω της και το ρεύμα με παγώνει μέχρι που με ανεβάζουν στο σκάφος.

Ο Γκέιλ με βοηθά να κατέβω από τη σκάλα.

«Είσαι εντάξει;»

«Ναι», λέω, σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το πρόσωπό μου με το μανίκι μου.

Μου άφησε ένα τριαντάφυλλο! θέλω να φωνάξω, αλλά είμαι σίγουρη ότι δεν είναι μια πληροφορία που πρέπει να μοιραστώ με κάποιον σαν τον Πλούταρχο να παρακολουθεί. Πρώτα από όλα, επειδή θα με κάνει να δείχνω σαν τρελή. Ότι είτε το φαντάστηκα, κάτι που είναι αρκετά πιθανό, είτε ότι είμαι υπερβολική, πράγμα που θα μου εξασφαλίσει ένα ταξίδι στην ονειρική χώρα των φαρμάκων από την οποία προσπαθώ τόσο πολύ να δραπετεύσω. Κανείς δε θα μπορέσει να καταλάβει απόλυτα –ότι δεν είναι απλώς ένα λουλούδι, δεν είναι καν απλώς το λουλούδι του Προέδρου Σνόου, αλλά μια υπόσχεση εκδίκησης– επειδή κανείς άλλος δεν κάθισε στο γραφείο μαζί του όταν με απείλησε πριν από την Περιοδεία της Νίκης.

Τοποθετημένο πάνω στη συρταριέρα μου, εκείνο το λευκό σαν χιόνι τριαντάφυλλο είναι ένα προσωπικό μήνυμα σ' εμένα. Μιλάει για μια δουλειά που έχει μείνει στη μέση. Ψιθυρίζει: *Μπορώ να σε βρω. Μπορώ να σε φτάσω. Ίσως να σε παρακολουθώ ακόμη και τώρα.*

ΚΑΙ ΕΙΘΕ ΟΙ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΥΠΕΡ ΣΑΣ.

«ΑΝ ΚΑΟΥΜΕ,
ΘΑ ΚΑΕΙΣ ΚΙ ΕΣΥ ΜΑΖΙ ΜΑΣ!»

Η Κάτνις Έβερντιν κατάφερε να επιβιώσει δύο φορές στους Αγώνες Πείνας. Ωστόσο, δεν είναι ασφαλής. Μια ανταρσία είναι προ των πυλών και όλοι, καθώς φαίνεται, έχουν βάλει το κεράκι τους στα προσεκτικά καταστρωμένα σχέδια, εκτός από την Κάτνις.

Κι όμως, αυτή είναι που πρέπει να παίζει τον πιο σημαντικό ρόλο στην τελική μάχη. Η Κάτνις πρέπει να γίνει η Κοτσυφόκισσά τους, το σύμβολο της ανταρσίας, όποιο κι αν είναι το προσωπικό κόστος.

Το τρίτο μέρος της καθηλωτικής
τριλογίας ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ που κατέκτησε
εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19985